

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

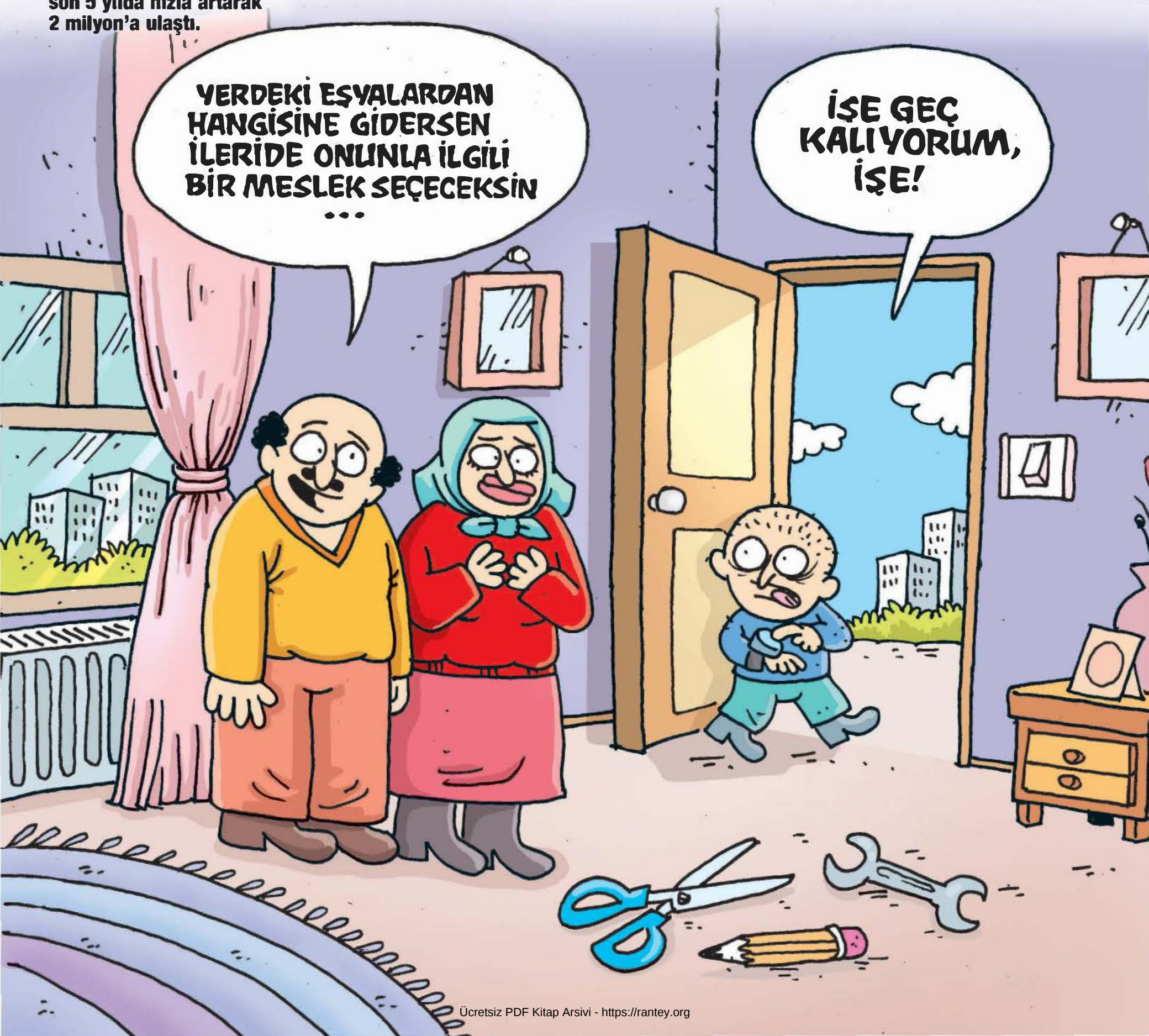
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

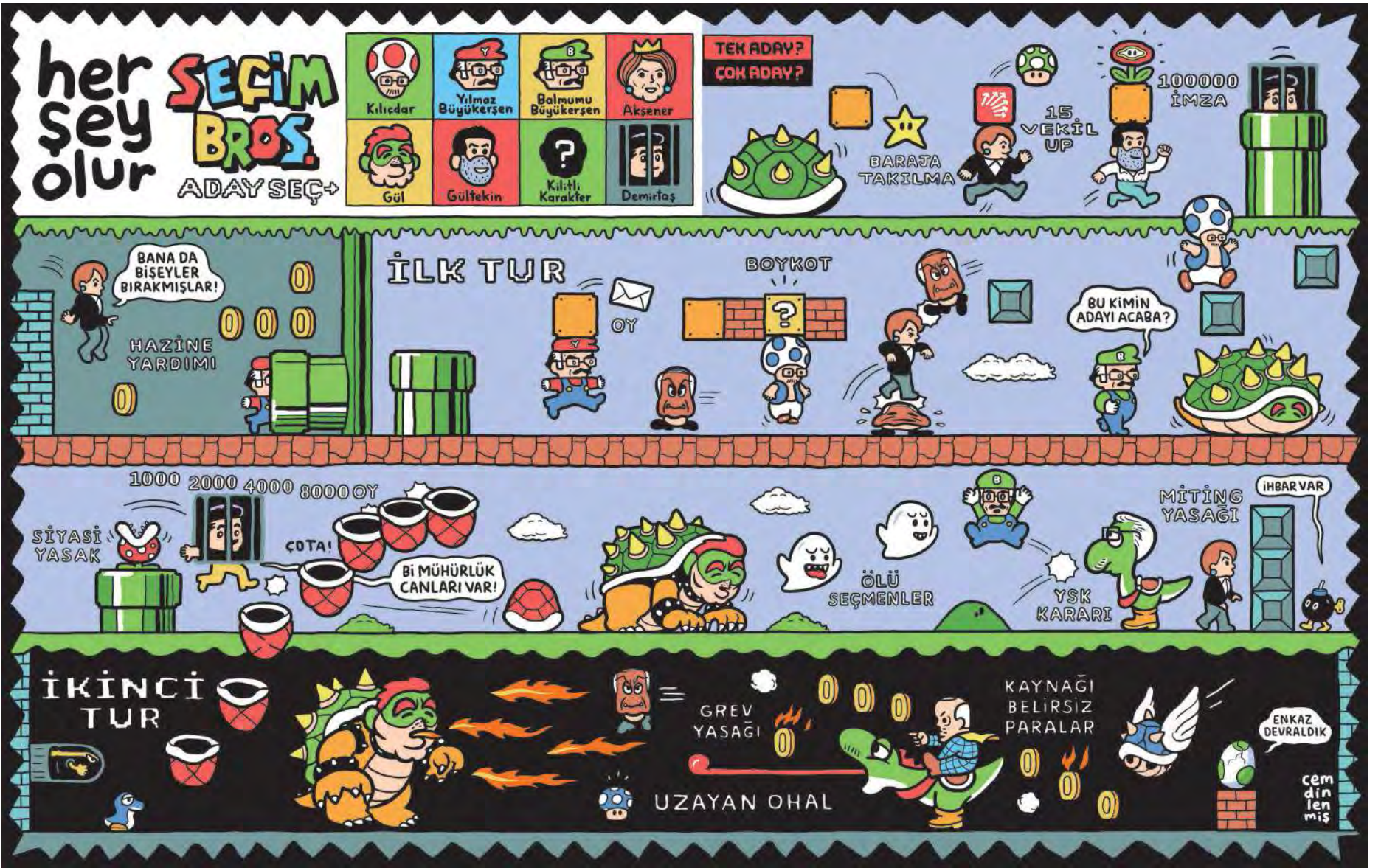
UYKUSUZ

Yeni yasal düzenlemeler ile birlikte iş koşullarının adeta 19.yy standartlarına döndüğü Türkiye'de, çocuk işçi sayısı son 5 yılda hızla artarak 2 milyon'a ulaştı.

VERDEKİ EŞYALARDAN
HANGİSİNE GİDERSEN
İLERİDE ONUNLA İLGİLİ
BİR MESLEK SEÇECEKSİN
...

İŞE GEÇ
KALİYORUM,
İŞE!

Normal şartlar altında üstelik kendisi de ancak **muhalafet partisiyle anlaşarak ve hukuku dolanıp bir ildeki bütün milletvekillerini istifaya zorlayıp o ilde seçimi yenileterek milletvekili olmuş** bir adamın yönettiği iktidarın; **seçilmiş milletvekillerini hapsediği**, seçilmiş belediye başkanlarının yerine emir kulu memurlar atadığı, **seçilmiş belediye başkanlarını zorla istifa ettirip değiştirdiği**, muhalafet partilerinden birinden önce milletvekilleri transfer edip sonra da ama tehdit, ama şantajla başka bir partiyi kulu kölesi yapıp şamaroğlanına çevirdiği, **seçilmiş başbakanı istifaya zorlayarak değiştirdiği**, aylardır erken seçimin vatana ihanet olduğunu söylediği hâlde yeni kurulan bir parti seçime katılamasın, kendisine muhalif olan hiç kimse hazırlanamasın diye apar topar seçim kararı aldığı, **bunu yayın organlarından zerre kadar utanma duygusu olmadan Şah-Mat! diye duyurduğu**, sırf rakiplerine hukuksuz suçlamalarla saldırıyor ve sevmediği binlerce insanı hapse atıyor diye ahlaksız bir tarikata devletin anahtarlarını teslim ettiği bir ülkede siyaset etiğinden

bahsedecek en son insanlar, elbette bu iktidar partisinin mensuplarıdır. Ama **Yeni Türkiye'nin** milli savunma mekanizması yansıtmı olduğundan, bütün bunları yapan adamların, sırf seçime girmesi engellenmek istenen bir partinin seçime katılmasını sağlamak için geçici olarak o partiye geçen insanları ahlaksızlıkla suçladığını görebilirsiniz. Anlaşılan o ki iktidar partisinin yöneticileri, aynalarla kaplı odalarda yaşamakta, ve dışarı çıktıkları zaman da karşılarında sürekli kendilerini görmenin etkisinden kurtulamamaktadır.

Ve **normal şartlar altında** kişi hak ve hürriyetlerinin sorunsuzca yaşandığı hiçbir ülkenin sanatçıları, sporcuları, gazetecileri sürekli olarak ülkelerinde bir özgürlük sorunu olmadığını söyleme ihtiyacı hissetmezler. Ama **Yeni Türkiye'de** hemen hemen haftanın her günü bir ünlü çıkıp ülkede baskı olmadığını üzerine basa basa söyler, diğer bir ünlü "baskı ver diyeni bana getirin," diye iddialı çıkışlar yapar. Tabii başka ülkelerde de böyle çıkışlar yapan her ünlünün oğluna, damadına açıklamanın hemen ardından milyon dolarlık ihaleler verseler, üzerine çöktürmüş dükkanları emirlerine amade etseler o ülkelerde de zırt pırt çok özgürüz diye bahseden adamlar çıkabilir ortaya o kadarını kestirmek güç.

@baris_uygur

KAC YİLOLDU? FIRAT BUDACI

Bursa'da Kara Şimşek hayranı bir oto elektrik ustası, verdiği komutlara "Tamam usta" diye cevap verebilen bir otomobil yapalı **11 yıl**,

Savaş Ay programında sinir krizi geçiren Niran Ünsal'a "Makul ağıla!" diyeli **15 yıl**,

Tansu Çiller, Erzurum'da "Bıdığını yerim kız senin," diye laf atan bir seçmene, bıdığın anlamından habersiz olmanın coşkusuyla, "Bacınızın bıdığı size kurban olsun!" diye haykırılı **19 yıl**,

TRT, Eurovision Şarkı Yarışmasında, Yunanlı şarkıcı sahneye çıktığında yayını keserek "Memleketim" şarkısını çalalı **42 yıl**,

Flash TV, Papa'ya "Müslüman ol" çağrısı yapalı **12 yıl**,

Sivas'ta bir grup meraklı insan, 732 yıllık tarihi bir mermeri, plastik olup olmadığını kontrol amacıyla kırıp plastik olmadığına kanaat getireli **15 yıl**,

Devlet Bakanı Lütfi Doğan, kadınların ne hissettiğini anlamak için evinde tırbanla dolaştığını açıklayalı **16 yıl**,

Süleyman Demirel seçim vaadi olarak, "Kim ne veriyorsa 5 lira fazlasını veriyorum," diyerek vaatler üstü bir performans

Dadaistler, Zürih'teki lüks restoranlara baskın yapıp içerde yemek yiyen burjuvalara "Dada!" diye bağırma eylemi yapalı **103 yıl olmuş**.

nisan hakan

Merhaba sevgili okur. Biz yine geçen hafta Art-İst Futbol Takımı olarak İran'da Kış Adası'nda bir turnuvadaydık. Bir haftalık bir turnuva. Aslında biraz isteksizdim bu defa. Çünkü yani ne bileyim, her sene her sene İran'a gitmek ne demek. Manyak olmak lazım. İki sene önce gittik. Keşm Adası'ndaydık. Geçen sene Hamedan'daydık. Her sene İran'a gidilir mi. Ne alaka yani. İsteksizdim yani. İsteksizdim fakat bana dediler ki, "ağabey" dediler, "Kış Adası Dubai'nin aynısıymış" dediler, aklımı çaldılar. Biliyorsunuz, benim Dubai'ye bir zaafım var. Benim Dubai'ye girişim yasak. Çünkü daha önce İsrail'e gittim. İsrail'e gittiğim için beni Dubai'ye istemiyorlar. Beni Dubai'ye istemedikleri için ben de Dubai için çıldırıyorum. Ne demek Dubai'ye istenmemek, Dubai'ye kabul edilmemek. Yaniyorum Dubai için. "Dubai'nin aynısı" dediler, aklım çıktı. Aynı bir heyecan, aynı bir neşeyle gittim Kış Adası'na. Kış Adası'na gittim ama yani "burası da bir Dubai" kafasıyla gittim ama, yani ne bileyim, bilemiyorsunuz da bir yandan da. Çünkü belki de Dubai'nin aynısı değil. Karşılaştıramıyorum ki. Önce bir Dubai'yi görmek lazım yine de. Bence bir yandan da Dubai'nin aynısı değil bence Kış Adası. Çünkü eğer Kış Adası gerçekten de Dubai'nin aynısı olsaydı, bugün bir Kış Adası da Dubai kadar meşhur olurdu. Bugün bir Kış Adası Dubai kadar bilinmiyor. Kimse de Kış Adası'ndan bir Dubai gibi coşkuyla bahsetmiyor. Bilene, meraklısına bir yer gibi Kış Adası. Resmen. Ama Dubai öyle mi. En bilmiyorum diyen adamın bile bildiği, adını duyduğu bir yer Dubai. Ama Kış Adası öyle mi, değil bence. Bir yandan da evet harika bir yer Kış Adası. Sinek Kuşları gözünün önünde çiçek emiyorlar. Aklın uçmaz mı böyle bir yerde. Resmen aklım uçtu o oldu. Bir de ağabey, otuz beş derece. Her gün plajdaydık yemin ediyorum. Her gün deniz, her gün deniz. Bizim takım gerçekten ilginç kişiliklerden kurulu bir takım. Sahilde kumla oynuyordum mesela, yanıma oyuncu yönetmen arkadaşımız Aksel geldi. "Napiyon ya çocuk gibi" dedi. Dedim işte "kumla oynuyorum". İkinci cümlesi ise şu oldu yalnız, "şurda muza biniliyomuş, oraya gidip ordan muza binelim mi?" Böyle bir takım bizim takım. Sadece denize girmedik tabii, futbol da oynadık. İlk maçımız İsvetç'leydi. Teknik direktörümüz ise Güvenç Kurtar. Güvenç Kurtar ki, Türkiye'de on teknik direktör sayısan biri de Güvenç Kurtar. Maç 1-1 giderken, baktım saha kenarından Güvenç Kurtar heyecanlı heyecanlı bakıyor, "ben de oynamak istiyorum" dercesine. Formasını da giymiş zaten. Kıyamadım, dedim "ben kıyayım da Güvenç Kurtar da oynasın biraz". Koskoca Güvenç Kurtar'ı resmen oyuna aldım, o oldu. 3-1 yenildik, o oldu. Resmen o oldu ama. Ben de Güvenç Kurtar'ı oyuna alan ilk futbolcu olarak tarihe geçtim. Ertesi gün İran'la maçımız vardı ve o gün olaylar patlak verdi. Biz şimdi Kış Adası'nda beş yıldızlı bir otelde kalıyoruz. Ve hissediyoruz ki bir şeyler ters gidiyor bir iki gündür. Mesela akşam yemeği dokuz'da, bir haber geliyor, "akşam yemeği on'da". Haayydii. Sekiz ülke takımı futbolcuları olarak aç aç birbirimize bakıyoruz öyle lobide. Zaman da geçmiyor. Bu arada İran takımı da sessiz sedasız otelden ayrılıyor. Bir şeyler oluyor. Ertesi gün öğle yemeği için lobiye indik mesela. Bir haber geldi, "yemeği dışarıda yiyeceğiz". Biz de zann ediyoruz ki, bizi bir restorana götürecekler. Her gün her gün de otel yemeği çekilmez bir yerde. Yemekler muhteşem bu arada otelde. Ama yine de demek ki. Bizi böyle uygulama oteli gibi bir yere götürdüler. Yemek yiyeceğiz, yiyemiyoruz. Çünkü uygulamışlar, olmamış. Bu yemekler olmamış. Aç aç İran maçına doğru sahaya gittik. Maç öncesi ısınıyoruz işte, bir adam geldi. Kaldığımız beş yıldızlı otelin sahibiymiş kendisi. Organizasyonu beş gündür parasını ödemiştirmiş. O da biz maça çıkmayalım istiyor. Maça çıkarsak organizasyon parasını hiç vermez diye düşünüyor. Organizasyona bir gözdağı vermek istiyor. Dedik yani, "olur mu öyle şey, biz buraya futbol oynamaya geldik". "Valla" dedi "maça çıkarsanız sizin elektrikliğinizi suyunuzu keserim, odalara da almam, kapı dışarı ederim sizi" dedi. Resmen Kış Adası'nda bizi sokağa atmakla tehdit ediyor. Dedik "yapacak bi şey yok, biz çıkacak bu maça". "E iyi öyle olsun" dedi, gitti. Maçı oynadık, 4-1 yenildik, geri döndük, odalara giremiyoruz gerçekten de. Aşağı indik, lobide adama bütün takım olarak derdimizi anlatmaya çalışıyoruz, Umut Zen geldi, belinde peştemalle. Umut Zen, kendisi neyzen. O maça gelmemişti, hastaydı biraz, bütün gün saunada ter atmış, hiçbir şeyden habersiz odaya çıkmış, içeriye girememiş, elinde odanın anahtarı, belinde peştemali, şikayete gelmiş. O akşam bir şekilde odalarımıza girebildik fakat ertesi sabah gerçekten de kapı dışarı edildik. Kış Adası'nda İran Otel'den kovulduk resmen. İran Otel de neyse yani. İran'da İran Otel. Yemeklerini yiyemediğimiz o uygulama oteline yerleştirildik. Ve son üç gün çok zor geçti. Hep dışarıdan yemek zorunda kaldık. Hamburger, pizza. Şişlik resmen. Bir de ağabey, Dubai gerçekten çok pahalıymış. Kesemize hep büyük zarar oldu. Son maçımız ise Japonya'yla. 3-0 yendik Japonya'yı. Ve bu defa Japonya'ya Suzuki'ye gol atmadım. Ne atacacağım aga. Her sene her sene gol mü atacacağım ben bu Japonya'ya Suzuki'ye. Bu defa atmadım. İçimden gelmedi resmen. Velhasılkelam, acısıyla tatlısıyla bir Kış Adası macerası yaşadık. Çok da iyi oldu, çok da güzel oldu tamam mı. Hoşça kal.

"İlahiyya"
25 Nisan Çarşamba / Kadıköy Bahane Kültür Salon / Saat: 21.00 / bilgi: 0216 345 54 49
26 Nisan Perşembe / Adana Bulls Eye Sports Bar / Saat: 21.00 / bilgi: 0 538 694 43 70
27 Nisan Cuma / BKM Mutfak Sahne / Saat: 21.45 / bilgi: 0212 327 72 00
28 Nisan Cumartesi / Bursa Görükle Sanat Mahal / Saat: 20.30 / bilgi: 0224 483 21 62
30 Nisan Pazartesi / Muğla Mabolla Art / Saat: 21.00 / bilgi: 0530 266 44 94 (katılım ücretsiz)
2 Mayıs Çarşamba / İzmir Alsancak Bios / Saat: 21.00 / bilgi: 0530 575 23 96

Furkan Özçoban

Sandık İçi

ERSİN KARABULUT

FOTOĞRAF MAKİNEM BİLDİĞİN FOTOĞRAF MAKİNASIYDI. VERGİ FİRLATMIYODU AMA OLSUNDU... SONUÇTA GERİ DÖNMÜŞTÜM.

ve SİNEM

kahvesiz yapamıyor...

Acaba hargisine diydü...

"Aklın almadığını suya yazmak
Sudan sakınıp gökyüzüne dert
yanmak
Bu bir rüyadır belki de, rüyanın
da ötesinde"
Aydan Gündüz - "Kuşların
Diliyle" oyunundan.

● ABD - İngiltere - Fransa toplam
gücüne İsrail ve Suudi Arabistan'ı ekleyiniz.
İşte emperyalist blok. Hedef, İran. Amaç, Rusya
ve Çin'i güçsüz kılmak. Türkiye, bu komplamada
emperyalizmin maşası olmayı reddetmeli, onurunu ve
şahsiyetini korumalı. Pir Sultan Abdal demişti, "Ben
Musayim sen Firavun / İkrarsız şeytan-ı lain / Kaçınıcı
ölmem bu hain / Pir Sultan ölürlürlir..." Kimyasal
palavralarına inanmayın, emperyalistler ahlaksız
yalancılardır. Hedef beyaz efendinin enerji kaynakları
coğrafyasına yerleşmesi. İran'ı Fars toprağından, Türk'ü
Türkiye ülkesinden ayırmak şeytani bloğun amacı. Bu
mücadelede tarafsız kalmak, işbirliğiyle aynı anlamda. Ve
işbirlikçilik, alçaklıktır.

● Seçimi erkene çeke çeke, düşünceyle eylem arasındaki
mesafeyi nihayet kaldırdık. Ve aleykümselem ışık hızı!

● Son günlerin en iyi gelişmesi CHP'nin İyi Parti'ye
katkısı. Hazır siyasal katkı yapmaya başlamışlarken,
CHP'nin CHP'ye de bir katkısı olabilir belki bu gidişle!

● Kanlı sermayeye inat yaşasın 1 Mayıs İşçi Bayramı...

● Okumadığım tek Yaşar Kemal romanı, "Ölmez
Otu"ydü. "Dağın Öte Yanı" üçlemesinin son kitabı.
Bu vesileyle, üçlemenin ilk iki romanını, Ortadirek ve

Yer Demir Gök Bakır'ı, tekrar okudum. (Otuz yıl önce
de dokunduğum aynı kitaplar.) Şimdi Ölmez Otu'nun
yarısındaayım. Çok acayip bir yan tip var romanda,
Şevket Bey diye. Toprak ağası, küçük
çiftlik sahibi. Üç karısı var ve
bir gün kafası kızıyor, üçünü
birden boşuyor Uygurşer
Şevket Bey. Çok cömert
bir adam, öte yandan
sürekli kendini övüyor
ve yalan söylüyor!
Yakışıklı Şevket Bey,
uykuda gezerken
daha da yakışıklı
oluyor! Bitirince,
illaki gene yazarım
kitabı ama
Şevket Bey'den
bahsetmeden
edemedim.

● Parmağını
konuşan adamın
dudaklarına götürüp
"Şşş" diyerek susturan
ilk kadın kimdi acaba?
Ulan?! Havva Anamız
olmasın sakın?

● Vay arkadaş, her şeyim
değiştiyo, her şeyim. Şimdi de
okulum. İletişim Fakültesi (eski
Basın Yayın Yüksek Okulu) İstanbul
Üniversitesi'nden alınıp İbni Sina Üniversitesi'ne
bağlanacakmış. Niye? Kim bilir niye? Gazeteleri tekele

bağlayan zihniyet, gazeteci yetiştiren okullar için de
çeşitli plan-projelere sahiptir. Nihayetinde okulum,
Beyazıt'tan taşınıyor. Gidip kendimi zincirlesem, beş yıl
zincirli kalırım orada, bu duyarsız diyarda!

● Yara alan Şenol Güneş'in kafasının
dışı. İç, hepsini aşıyor, yetişemiyorlar,
ülkeyi dünya üçüncüsü yapan o!

● Türkü barlar, adeta "By-
Pass Kongresi", "Yüreğine
sağlık"lardan başka bir şey
duyulmuyor...

● Geçen yıl bu zamanlar.
Bir mekanda sahneye
çıkıştım, ertesi gün o
mekanı işleten kişinin
evindeyiz. Bahar havası,
sakin sakin sohbet edip
dinleniyorum. İşletmecinin
kardeşi geldi yanıma,
mekana ilk kez gelmiş,
dünkü gösteriyi izlemiş.
"Çok iyiydin abi" dedi,
teşekkür ettim. "Ama keşke
arkanda barkovizyon olsaydı" dedi.
"Anlattıklarınla ilgili
görüntüler o barkovizyonda olsaydı"
dedi. "Eyvallah, düşünelim bi" dedim.

Biraz sonra "Barkovizyon çok iyi olur"
dedi. "Anladım" dedim. Az sonra tekrar
"Barkovizyon" dedi. Ben iş konuşmak istemedikçe
konuyu açıp açıp "Barkovizyon" dedi. "Anladım yahu, yeter
artık" dedim. Biraz sabretti, sonra gene "Barkovizyon çok
iyi olur" dedi. Dayanamayıp yüzünü sıktım hafifçe, "Bugün

bir daha bana barkovizyon deme" dedim. "Bana bal de, süt
de, çay de, üç harften fazla olan hiçbir şey söyleme" dedim.
Güldü, tamam dedi.

● Peki Erol Evgin'in peruk taktığını ilk açıklayan Barış
Manço olmuş olsa ya. "Saç işleri benden sorulur"
yetkisiyle. Elini kolunu hızlı hızlı oynatarak, "Benden
duymuş olmayın ama Erol'un saç peruk" diyerek...

● Olayla zerre ilgisi olmayıp, 'Yoldan geçerken hafif
yaralananlar' dernek kursunlar!

● Şaire göre 'Nisan', ayların en zalimi. Kadim doğu
fikrine göre "Ramazan", on bir ayın sultanı. Son mizah
yazarlığı atölyesinde "Peki ayların en mazlumu hangisi
sizce?" diye sordum, genel kanı "Eylül" çıktı. Bana
da "Kasım" gibi geliyo valla, tamamen paşa gönül
kriterleri. (Yeni atölyenin tanıtım buluşması, 29 Nisan
Pazar günü Moda'daki İthaki Akademi'de yapılacak.
14.30)

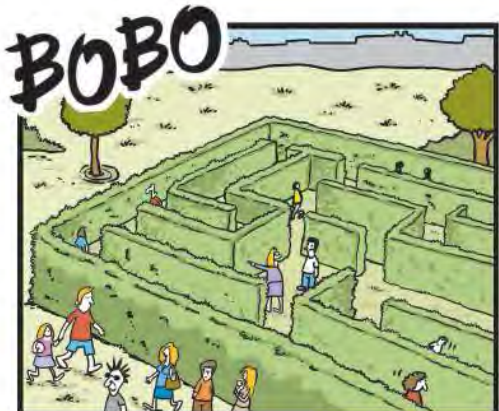
● Beşiktaş'taki Freud Kafe'nin telefon numarasını yazmıştım
bi kâğıda, Freud yazıyo ve altında numara. Kâğıdı gören
arkadaşım "Hah, işte şimdi tamamına erdin!" dedi.

● Yıllar önce Büyüka'daki evinin bahçesinde
civcivlerini besleyen Ermeni ayakakbı ustasına, emekli
asker olan komşusu 'Nedir bu böyle yahu' diye çıkmış,
'Hem Ermenisiniz, hem de civciv besliyorsunuz!!' Bak
sen şu işe. Tüm suçlar gelmiş bir araya toplanmış!

* "Hey Yavrum Hey" adlı tek kişilik oyunumla 3 Mayıs
Perşembe, 20:00'de Ankara Route sahnesinde olacağım.

*4 Mayıs Cuma ve mayısta her cuma, 22:00'de Beşiktaş Leman
Kültür'deyim.

Mustafa Satıcı

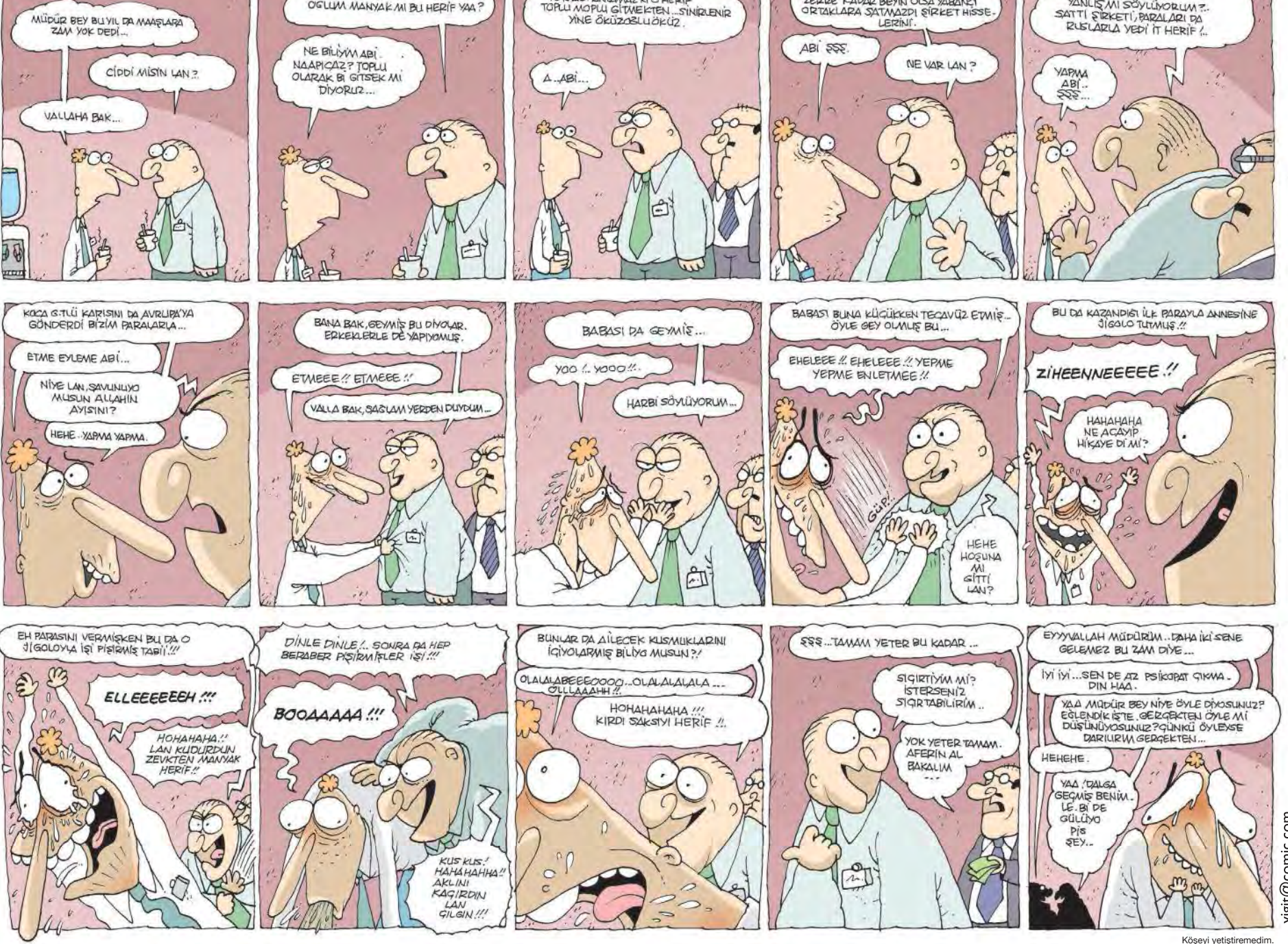

instagram.com/cemguventurk

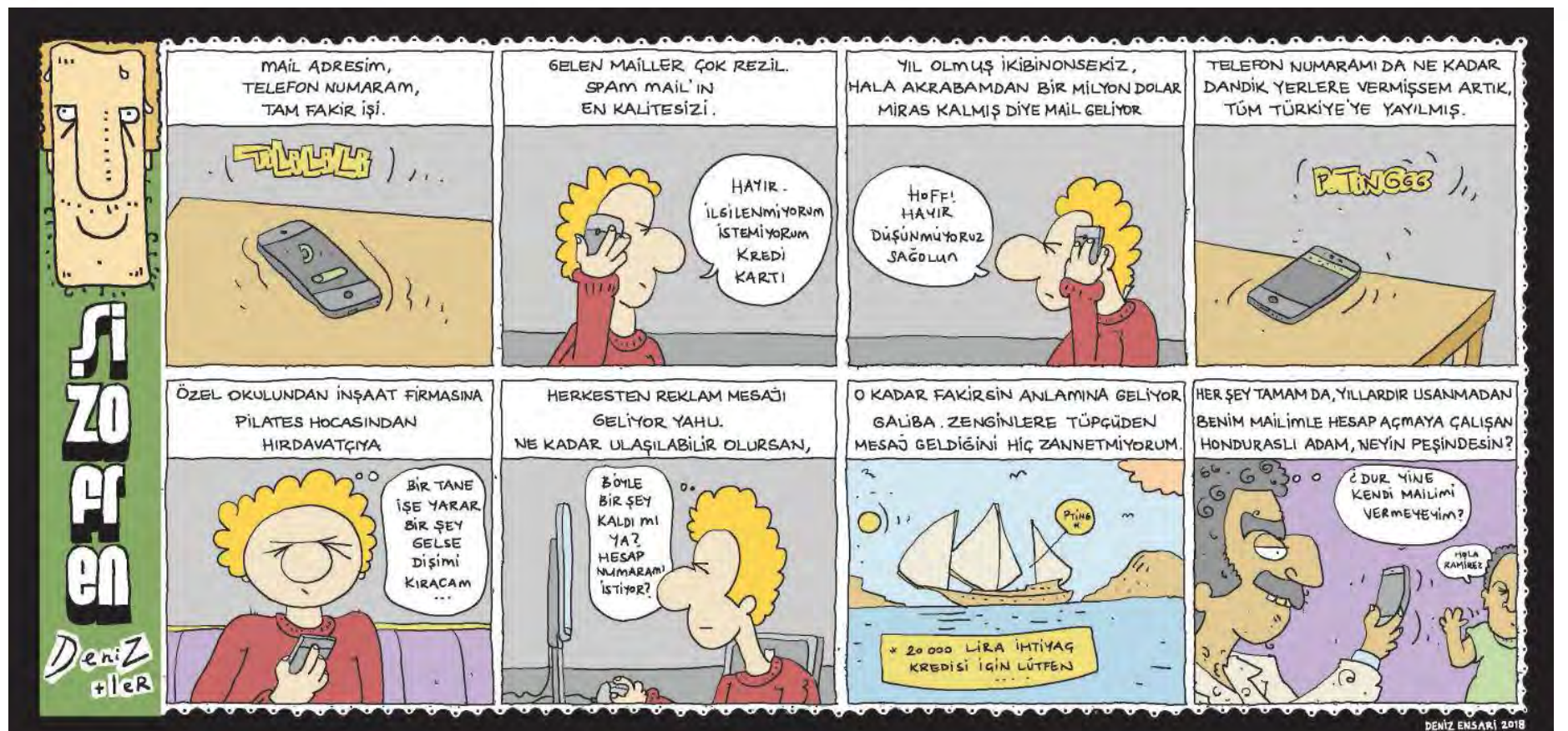
CEM GÜVENTÜRK

YALAKA...

Köseyi yetiştiremedim.

DENİZ ENSARİ 2018

"Bırak kalsın süpürge duvarda,
Sabun kovada/ Anne, gel yanıma otur
Ahmet Erhan(1958/2013)

Benim için buranın(Antalya)en güzel taraflarından biri, ("taraf"ı belki de) alelacele ayakkabılarımı giyip beş dakkada atları görmeye gidebiliyor olmam.Yürüyerek.Atları her özlediğimde. Hemen. (Acil durum) Bir metropolün göbeğinde olacak şey değil, gerçek bir mucize. Bu zamanlarda. Faytonların beklediği Kalekapısı. Her an en az altı, bazen sekiz adet at. Oradalar.(gece birde de gitsen--çok geç saatlerde son seferleri; yorgun argın ahıra dönüş sesleri daha rahvan tıngır mingır o yürüyüş caddede-- duyuyorum yattığım yerden--) Onları bu kadar yakından görebilmek. (dokunsan dokunursun) Çok büyük bir nimet;

Bir lütf. Sarp dağların doruklarında, sisler puslar arasından hayal meyal şöyle kısa bir görünüp kaybolsalar. En fazla. Hakları. Tırmanmayı falan göze alıp günlerce beklersen. Anca o zaman. Öyle olmalı. Onları görebilmek. Yakışır. Efsane yaratıkları. Bu kadar yakınına yaklaşmak. Hak ediyor muyuz onları bilmiyorum? Her seferinde hayranlığım daha bir demlenip helmeleniyor.

Harikuladeler. Harikulade de karşılamıyor. Ne desen az. İlk defa görüyor gibi şaşıyorum. Her seferinde. Ne bunlar böyle? Yarısi adam yarısi at bir "sentor" görsem daha fazla şaşırmam herhalde. Tek başına da o kadar şaşırtıcı zaten. O kadar olağanüstü. Sürreal. Yalnız gelip görüyorum da ne oluyor? O da başka bir mevzu. Mahkûm ziyareti gibi acıklı. Buruk. İç paralayıcı. Zaten bu şekil arabaya falan koşulmamış, kendi başına ahırda olanı bile biraz içine kapanık, hüznü bakışlı, melankolik. O, haksızlığa uğramış ama içine atmış gibi haller. Bütün bu hallerin de,başka başka anlaşılmaz sihirli muammalar eklediği o rüya hayvanı. O büyüleyici estetik. Bir rüyadan tesadüfen buralara düşmüş. Gibi.

Bakımsız, ağzı gemli, kıcı naylon torbalı, gözlerinde iyice öne doğru eğitilmiş, kapatılmış kara gözlükleriyle. (Bu kadar kapalı olmazdı o gözlükler) Yazık. (Sanki "yapmayın öyle" diyebilirmiş de demiyormuş gibi bir hissiyat; suskunluğu vakarından sanki--) O hüznü gözlerini tam göremiyor; göz göze de gelemiyorsunuz. Bütün bunlara rağmen fayton çok severim ben.

Ahmet Erhan

(dünyanın binlerce yıllık düzeni, ahkâmı--bana kalsa atlar serbest dolaşsınlar isterim, yazmışım--) Faytonların şimdiki taksiler gibi kullanıldığı o şehirler. Otomobil öncesi. Fenerlerinde titreşen mumlar falan. Arnavut kaldırımları.

(Bana bu içinde bulunduğumuz yaşama biçiminden daha hoş geliyor)

Bu zamane faytonlarına dönersek; iyice abuk sabuk bir renk bulamacına doğru hızla yol alıyorlar. Her gördüğümde biraz daha renkli. Her faytoncu kendi kafasına göre güya yeni bir süs eklemiş. Alelade ince bezden o uyduruk tenteler.

Ortası sarkmış.

Yanlarından renk renk püsküller, fırırlar falan sallanıyor. Yıldızlar. Gümüş rengi metalik şeritler. O kenarlardaki dar, üçgen perdeler. Parlak mor plastikten koltuklar. Kimilerinin tekerlekleri pembe. İç bulandırıcı. Geceleri daha korkunç. İnsanlık dışı, göz yakan bir keskinlikle parıldayan, rengârenk çiğ/yapay led ışıklarıyla. Işıl ışıl. Eski faytonlar siyah olurdular. Sadece siyah. Siyah, gerçek deriden yapılmış bir körük.

Yine siyah deri koltuklar. Çok çok az kırmızı bir iki süsü olurdu. Atın üzerinde bir iki kırmızı ponpon. Hepsisi o. İki yanında zarif camekânlı piriñ fenerler falan. İskenderiye'deki faytonlar hala aynı böyleydi. Anlattığım gibi. Kara deriden. (Ece Ayhan'ın ünlü "Fayton" şiirinde "intihar karası" olarak geçen o kara:"intihar karası bir faytona binmiş geçerken ablam"

Bitirirken...

Uzak akrabam olan bir teyze'den dinlemiştim. Çoktan rahmetli oldu o da. Onun dedesi, Üsküp'te geçiyor olay, Osmanlı dönemi; otomobil öncesi zamanlar;"Dede" "Üzerimde at'ın hakkı kalır " diye, hayatında ne bir ata, ne de bir atın çektiği arabaya binmiş. Çok çok yaşlıyken bile.(Aman akrabalarıyla övünüyor falan demeyin, kan bağım falan yok, kız tarafıdanım ben--ülkemin bilgeleri onlar, onları övmek ne haddime--)

Centaur

Ece Ayhan

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

SİNA KULE'DE CENAZE VAR

Daha da sınava falan girmem.

Erman Çağlar - 2006

Üniversiteden mezun olduğumda mezun olduğum bölümün bildiri panosuna vesikalık fotoğrafımla birlikte bu yazıyı astırımtım.

İddialı bir söylem olmuş,

şimdi geçmişe bakınca fazla coşmuşum, kendimi zor durumda bırakmışım. İlk iddialı söylemim değil, son da olmayacaktır. "Bir daha arabalı satıcıdan kokoreç yemem." "Bir daha bilmediğim yerden tavuk döner yemem." "Bir daha tavuk kokoreç diye bir şey teklif ederlerse asla yemem." "Bir daha milletin gazına gelip metal müzikten başka müzik dinlemeyeceğim, kafam çok karışıyor." "Bir daha cahil kalıyorum diye panikleyip rus edebiyatı okumaya uğraşmayacağım, kafam karışıyor." "Bundan sonra tanımadığım hiçbir insanla konuşmayacağım, zaten çok fazla insan tanıyorum." Bunlar yıllar içinde söylediğim ve sonradan pişman olduğum iddialı sözlerin ufak bir kısmı. Daha o sene altı yedi tane daha sınava girdim, zira yüksek lisans diye bir şey varmış, üniversitenin ötesinde de üniversiteler varmış. Eğitim olmuşken tam olsun, iyisinden olsun gibi esnafça bir düşünceyle girdiğim yüksek lisans yolunda para, zaman ve doğru bildiklerimi yitirdim. Pişman değilim ama kırgınım. Yüksek lisanstan atıldıktan sonra bu sefer de askerlikle

ilgili sınavlara soktular. Askerlik insanları hem koşturdular, hem de sınava soktukları bir yer. Yüksek lisansta en azından koşma yoktu.

Bütün o işler bittikten sonra uzunca bir süre sınava girmedim. İş görüşmelerine temkinli gittim, günümüz dünyasında belli olmaz diye düşündüm, ama neşeyle fark ettim ki güzel bir gömlek ve sıcak bir gülümseme yeterliydi. Bu ikisi zaten her zaman yanımda dolaştırdığım en değerli belgelerimdir, elimden gelse ikisini de zarar görmesinler, eskimesinler diye pvc kaplattırırım. Diğer belgelerim ise kim bilir nerede? Evin bir yerindeler diye biliyorum, zamanı geldiğinde, ihtiyaç olduğunda bir şekilde bulunacaklar.

Daha da sınava girmem.

Artık sınav işi bitmiş olabilir miydi? Artık hayata karşı tedirgin ve temkinli davranmayı bırakıp, zihinsel anlamda eşofmanlarımı giyip rahatlayabilir miydim? Olası bütün kurumlar bilgi ve yeteneklerimi ölçmüştü, ama beğenmiş ama beğenmemişlerdi. Herkesin benimle ilgili aşağı yukarı bir fikri vardı. En azından ben öyle zannediyordum.

Motorsiklet ehliyeti almak istiyordum dediğinizde hemen vermiyorlar, "motor kullanmayı iyi bilirim, ben lise zamanı yıllarca motor sürdüm, okula hep motorla gittim geldim" dediğinizde "suç işlemişsiniz" diyorlar. Peki ne yapmam lazım? Kim ki, kebabçıların kebab taşımak için kullandığı

Gözbebeğimsin.

gibi motorlarla bile gezmek isterse sınavımızı geçip ehliyete layık olduğunu kanıtlamak zorundadır. Böyle bağırdı motor ehliyeti tanrıları ve ekledi: Heyhat! Sınava katılacak ölümlülerin üç dört tane de vesikalık fotoğraf getirmesi lazım. Onu unutmayın.

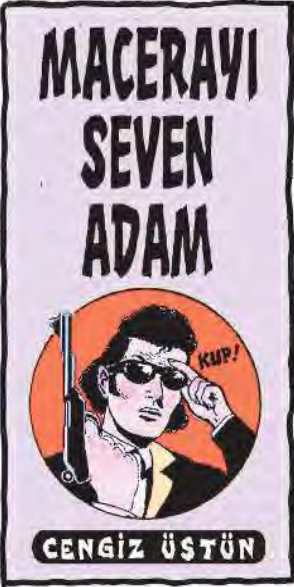
Motor ehliyeti almak için ehliyet kursuna katılmak lazım, ayrıca ehliyet kursunun size atadığı hocalarla motor eğitimine katılmak lazım, zira direksiyon sınavında vitesli motor kullanıyorlarmış. Bunlar bilgisayar oyunlarında girmemeniz gereken yerlere girip kendi başınıza açtığınız işler

gibi bir anda liste halinde önüme geldi. Vitesli motor bilmiyorum, bu bir gerçek. Motor hocasıyla tanıştık, güneşli bir pazar günü için sözleştik.

Motor dersine biraz şişmiş, hafif kızarmış bir suratla katıldım. Çünkü bir gece önceden "ne sınav bitiyor, ne test bitiyor. Ömür bitecek, etrafımızda canlı olan her şey ölüp gidecek, akıl solacak ama sınav bitmeyecek. Beyin gidince de bakalım şekilleri tanıyor mu, akrabaları tanıyor mu, hangi tarihte olduğumuzu biliyor mu diye sınava sokacaklar..." diye kendi moralimi bozup biraya abanmışım. Sonra biraz neşem yerine gelsin diye biradan sonra sokakta arabalı kokoreççiden kokoreç yedim. Neşem yerine geldi, sağlığım bozuldu. Motor eğitiminde motoru aldığım gibi ilk yaptığım hareket hocanın "şuraya kadar git gel" dediği yerin bir kilometre ötesine gidip dedeler gibi osurmak oldu.

Bir daha da arabalı satıcıdan kokoreç yemem.
Erman Çağlar - 2018

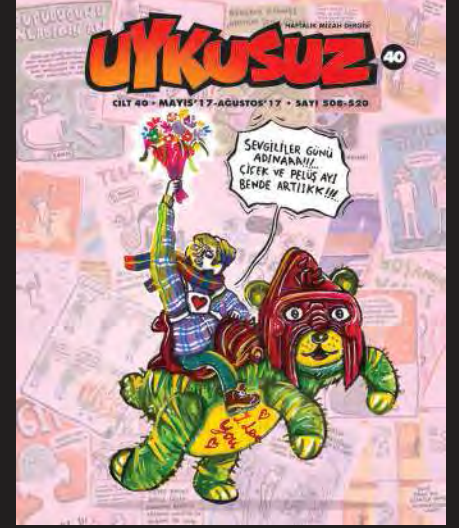
25 Mayıs 2018 Fethiye. 16:30 P.M.

Devamı haftaya.

Erhan GÜNEŞ

ÇIKTI!

**Hortlak hediyeli!
Haftaya bayilerde...**

Uykusuz
dükkan

www.uykusuzdukkkan.com.tr

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 26 NİSAN 2018 | Sayı: 556

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 220 TL Amerika: 120\$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120\$
IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Mürekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

